

כָּל אָדָם צָרִיךְ מְצָרִים - אַמְנוֹן רִיבֵק

כָּל אָדָם צָרִיךְ שְׁתֵּהִיָּה לוֹ
אִיזוֹ מְצָרִים,
לִהְיוֹת מִשָּׁה עֲצֻמוֹ מִתּוֹכָהּ
בְּיַד חֲזָקָה,
אוֹ בַּחֲרִיקַת שָׁנִים.

כָּל אָדָם צָרִיךְ אִימָה וְחֻשְׁכָּה גְדוֹלָה,
וְנִחְמָה, וְהִבְטָחָה, וְהַצְלָה,
שְׂיִדַּע לְשֵׁאת עֵינָיו אֶל הַשָּׁמַיִם.
כָּל אָדָם צָרִיךְ תְּפִלָּה אַחַת,
שְׁתֵּהא שְׁגוּרָה אֲצֻלוֹ עַל הַשְּׁפָתִים.
אָדָם צָרִיךְ פֶּעַם אַחַת לְהִתְכוּפֵף -
כָּל אָדָם צָרִיךְ כְּתָף.

כָּל אָדָם צָרִיךְ שְׁתֵּהִיָּה לוֹ אִיזוֹ מְצָרִים,
לְגָאֵל עֲצֻמוֹ מִמְּנָה מִבֵּית עֲבָדִים,
לְצֵאת בְּחֻצֵי הַלַּיִל אֶל מִדְּבַר הַפְּחָדִים,
לְצַעַד הַיָּשָׁר אֶל תּוֹךְ הַמַּיִם,
לְרֹאוֹתֵם נִפְתָּחִים מִפְּנֵי לְצַדִּדִּים.
כָּל אָדָם צָרִיךְ כְּתָף,
לְשֵׁאת עָלֶיהָ אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף,
כָּל אָדָם צָרִיךְ לְהַזְדַּקֵּף.

כָּל אָדָם צָרִיךְ שְׁתֵּהִיָּה לוֹ
אִיזוֹ מְצָרִים.
וִירוֹשָׁלַיִם,
וּמִסַּע אַרוֹךְ אֶחָד,
לְזַכֵּר אוֹתוֹ לְעַד
בְּכַפּוֹת הַרְגָלִים.

"חסל סידור פסח כהלכתו"

אריאל עמית הוא מורה ליהדות (תרבות יהודית-ישראלית) ואזרחות בכתות ח' י"א וי"ב בבית ספר "צפית". הוא מרכז את המקצוע תרבות יהודית-ישראלית בבית הספר.

ביקשתי מאריאל לתאר את החוויות הקשורות לפסח בבית ילדותו בקבוץ כפר עציון.

זזהו סיפורו:

ההכנות לפסח מתחילות קצת אחרי פורים, כ- 3 שבועות לפני פסח, כאשר מתחילים הניקיונות לפסח. שכל בני הבית מגויסים לכח המשימה, שקורא תיגר על שד מסתורי שקוראים לו חמץ.

בדומה למבצע צבאי – מחלקים את הבית לגזרות ולכל אחד יש תחומי אחריות. אני הייתי אחראי בדרך כלל על הגעלת הכלים ערב החג והכשרתם לפסח. המשימות של ההכנות לפסח כללו, בין היתר: הוצאת תכולתם של כל הארונות והמגירות בבית, הברקתם מבפנים וסידור כל התכולה בחזרה. יש להוציא ולשטוף את כל החלונות, כולל מסילות ולהוציא את כל הספרים מהספרייה ולנער במרפסת את האבק מכל אחד מהספרים (אבי ז"ל היה איש ספר והיו לנו הרבה ספרים).

אני זוכר את זה כסבל, כילדים לא אהבנו את זה, אבל היה אי אפשר להתחמק מזה.

היינו אורזים בארגזים את כל הכלים, אבא שלי היה משלשל אותי לבודים, הייתי מעלה לשם את הארגזים עם כלי החמץ והייתי מביא מקצה הבודים את כלי הפסח ארגז, ארגז. עד היום אני זוכר את ריח הבודים.

אחר כך היינו מכינים פתקים, באמצעותם סימנו את הארונות הכשרים לפסח ואת אלו שאינם כשרים לפסח, כדי שנדע במהלך החג אילו ארונות אסור לפתוח.

כלים שאפשר להכשיר לפסח היינו לוקחים לחדר האוכל, להגעלת כלים, בניצוחו של רב הקיבוץ.

ערב קודם לליל הסדר נערכת בדיקת חמץ. כל הבית נקי כבר מחמץ ומסודר לקראת החג.

בחוץ יש שאריות של מזון חמץ, שאפשר לאכול בחוץ. כמובן, שאסור להכניס לבית חמץ. חלק מהחמץ, זה שהיה חבל לזרוק או לחסל, נלקח אל הרב, שימכור אותו לערבים (ויקנה בחזרה בתום ימי החג). אבא חוזר מתפילת ערבית, הוא נשאר בחוץ ואנחנו – הילדים – מחביאים בבית 10 חתיכות קטנות של לחם, מגולגלות בתוך עיתון ואז הוא נכנס, הבית חשוך והוא מחפש את החמץ. הוא עובר עם נר ומגש קטן, שעליו הוא שם את חתיכות החמץ, שמצא (הכנו רשימה איפה שמנו את החומץ, שחם וחלילה לא יהיה מצב, שנשאר חמץ, שהוא לא מצא ואנחנו לא זוכרים).

כאשר הוא מסיים את בדיקת החמץ הוא מתפלל, באמצעות התפילה הוא מפקיר ומבטל את כל החמץ, שאולי נשאר בבית ולא מצאנו.

בבוקר ערב החג (י"ד בניסן) אחרי התפילה מתקיימת סעודת בכורות (סעודה, המאפשרת לבכורות לאכול בליל הסדר). עד 10.00-11.00 מותר לאכול חמץ, אז כבר מהבוקר מתנקז כל החמץ שנותר בקיבוץ לעגלה אחת, עליה מרוכזים וופלים, בייגלה וממתקים שהם חמץ ויש לנו בערך שעה ליהנות מהם, עד שמגיעה השעה ממנה כבר אסור לאכול חמץ. מה שלא נאכל יישרף.

בערך ב- 10.30 עושים מדורה ענקית ושורפים בה את כל החמץ שנשאר (הביגלה והפסטה ועוד בוערים טוב טוב, עד שהם נעלמים).

מאותו רגע אסור שיהיה חמץ ואנחנו מוכנים לפסח-שבעה ימים, שאין בהם חמץ.

מחודש לפני פסח לא אוכלים מצות, כדי שתהיה שמחה לאכול מצה בפעם הראשונה בליל הסדר.

רוב השנים לא היה סדר משותף לכל הקיבוץ, כל כמה משפחות הצטרפו יחד וערכו סדר באחד ממבני הציבור של הקיבוץ.

שני דברים עניינו אותי כילד בליל הסדר:

***הצגות:**

כמה ימים לפני ליל הסדר, היינו, ילדי המשפחות שערכו יחד את הסדר, מכינים הצגות סביב הסיפורים של יציאת מצרים, עשר המכות, ילדותו של משה רבנו. מאוד אהבתי את ההצגות האלו, כי ביטאתי בהן את כישרונות הבימוי שלי.

***האפיקומן:**

האפיקומן העסיק אותנו הילדים רוב ליל הסדר. עורך הסדר היה מחביא חתיכה של 2/3 מצה במעטפת בד מיוחדת, שרקום עליה אפיקומן מתחת לכרית הכסא שלו וממנה שומר. אנחנו מחכים לרגע (הידוע מראש), שעורך הסדר והשומר יקומו לנטילת ידיים – זה חלון ההזדמנויות שלנו לגנוב את האפיקומן. הילדים התחלקו לשתי כנופיות, מאותו רגע, הכנופיות עסוקות בלגנוב ולהחביא את האפיקומן אחת מהשנייה.

בסוף, סוף ההגדה מגיע הרגע, שבו צריך לאכול את האפיקומן, כי אי אפשר לסיים את ליל הסדר בלי לאכול את האפיקומן וכולם אוכלים אותו. עורך הסדר, שכאילו מגלה בהפתעה, שהאפיקומן נגנב מנהל משא ומתן עם חבורות הילדים, שלכאורה יודעות איפה האפיקומן.

בתום משא ומתן מפרך, לאחר שאלו המחזיקים באפיקומן ווידאו, שתשמר זכותו של כל אחד מהילדים הנוכחים, לקבל מתנת אפיקומן, הם מתרצים ומחזירים לעורך הסדר את מעטפת האפיקומן. כמובן, שמה שנשאר מהאפיקומן זו בעיקר ערמה של פרוורים, בעקבות דרך החתחתים שעבר האפיקומן כל הלילה. כל אחד מהנוכחים מקבל חתיכה מהאפיקומן ואז אפשר לפצוח בשיר "לשנה הבאה בירושלים הבנויה" והסדר מגיע לסיומו.

הביאה לדפוס: יהודית אפרתי

"והיגדת לבניך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה ה' בצאתי ממצרים. והיה לך לאות על ידך ולזיכרון בין עיניך. למען תהיה תורת ה' בפיך כי ביד חזקה הוציאת את מצרים".

מצויים אנו היום בחודש ניסן, חודש האביב, חודש בו נחגוג את חג הפסח, חג החירות, כל אלה מסמלים יותר מכל את יציאת מצרים בה התהווה עם ישראל. חוויה זו של התהוות העם והאומה, היציאה מעבדות לחירות ומשעבוד לגאולה, מנחילה בתוכנו אידיאל ניצחי וערך חשוב בבניית חברה מתוקנת המבוססת על חירות וחופש ועל חוקים ומשפטים לחברה צודקת.

היכן תהיו בליל הסדר השנה? שאלה יהודית עתיקה הנושאת בתוכה מצבור של רגשות הקשורים למצבים משפחתיים מתחלפים. יש משהו בחג הזה שמחזיר אותנו לשולחן בחוג המשפחה. האווירה הזו נוצרה כבר בליל הסדר הראשון שהיה במצרים ערב לפני מכת הבכורות ולילה לפני היציאה ממצרים, סעודת הפסח הראשון הקרוי בספרותינו "פסח מצרים". נועדה להפוך עם של עבדים לאנשים עצמאים עם נפש חופשית. כדי לחולל את המהפך מצווה ה' לבני ישראל להכין את עצמם "משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח". בעולם העבדים זהות לאומית וזהות משפחתית כמעט ולא קיימים בסבלות העבדות.

השלב הראשון ביציאה מעבדות לחירות הוא ביצירה של מעגל משפחתי, אינטימי. כל אחד מתבקש למצוא את המעגל המשפחתי הפרטי שלו ולהתפקד לסעודת החג בחוג המשפחה. בעיצומה של הסעודה יספר הדור המבוגר לדור הצעיר את קורותיו. אותה אווירה של פסח מצרים מבקשת התורה להנחיל לבני ישראל כ"חוקת עולם".

כך מצווה ה' את משה ואהרן מיד לאחר יציאת מצרים. "בבית אחד יאכל ... כל עדת ישראל יעשו אותו". ההבנה פשוטה של המילים מלמדת שאת החוויה הראשונית של פסח במצרים צריך לשחזר כל שנה.

חג חירות שמח לכולם

בית הכנסת פתוח לכולם לתפילות חג הפסח, תפילות ליל החג והחג יתקיימו בחג הראשון והשני. כולם מוזמנים.

סימון עמיאל

"בכל דור ודור חייב אדם לראות עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". ציווי זה הינו בעל משמעות רבה בעיקר בימנו כאשר אנו נמצאים במרוץ החיים מבלי משים לב לערך החירות. החג הינו הזדמנות לאתגרתא וחשיבה שחירות איננה מובנת מאליה. בליל הסדר כל יהודי צריך לזכור מאין הוא בא ולאן הוא הולך. העבדות במצרים מוזכרת כפעם הראשונה בה עם ישראל היה משועבד לעם אחר, אך זוהי איננה הפעם היחידה שחירותינו נשללה- "אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו", יש לזכור שקובצנו מגלויות תבל לארץ ישראל ושהעם היושב בציון היה מנודה ונשללה חירותינו. כיום, כעם חופשי בארצו ערב פסח התשנ"ז יש לזכור כי עבדים היינו לפרעה במצרים. פרעה הופיע במגוון דמויות בהיסטוריה היהודית אך מעולם לא נשברה רוחנו. עלינו לשמור על החירות שלנו כערך עליון ולהיות חזקים ומלוכדים כעם למען נבטיח את קיומנו וקיום דורות הבאים כבני חורין.

בברכת חג חירות שמח,

מתכון לעוגת שוקולד כשרה לפסח

מצרכים לעוגה:

1	כוס שוקולית
1	כוס קמח מצה
1	שקית אבקת אפיה
1	כוס סוכר
1	כוס שמן קנולה
4	ביצים
1/2	מיכל שמנת מתוקה 32%

תבנית עגולה בקוטר 26'

מצרכים לציפוי שוקולד:

1	כפיסת שוקולד מריר פרה עלית, שבורה לקוביות
1/2	מיכל שמנת מתוקה 32%

אופן ההכנה:

מערבבים את כל החומרים יחד בקערה בעזרת מיקסר עד לקבלת תערובת אחידה. משמנים את התבנית בשמן קנולה, יוצקים את הבלילה אל התבנית ואופים בתנור שחומם מראש על חום 150 מעלות במשך כ- 40 דקות. ממיסים 1/2 מיכל שמנת מתוקה עם קוביות שוקולד עד לקבלת קרם שוקולד חלק (אפשר על אש נמוכה תוך ערבוב או במיקרוגל). יוצקים את הציפוי על העוגה בעודה חמה.

בתיאבון וחג אביב שמח!

הגישה את המתכון: לי סקלר

אנוי שבסון ונועה פאט
שהתטיסו
לצה"ל צפק צלחה ובהצלחה

בפברואר ירדו 58.9 מ"מ גשם.
במרץ ירדו 0.7 מ"מ גשם.

אלתאי ופפי, איפסן ויוסי וכל המשפחה בפכות חמות להולדת הבת והנכדה אפאל.

איפעת ואופן שוקרון וכל המשפחה בפכות חמות להולדת הבן אלון.

אנוע ונבות מופט וכל המשפחה בפכות חמות להולדת הבת נעמה.

פורימון

חג פורים מזמן לנו שמחה גדולה ועימה הפעלות חוויתיות בכל המסגרות. לאחר החגיגות בבית הספר ובקרקס – הגיע תורנו בגבע וחץ וביום ראשון חגגנו את הפורימון המסורתי. צוות גבע וחץ עמל על תחנות מאתגרות לילדים: מבוך, קיר הפתעות, מסלול להולכת כלבים, לייזר, מגדת עתידות, חדר בריחה, ירי למטרה, זיכרון, הושטת סירות, תחנת סבונים חלקה, איפור ויצירה. בכל תחנה זכו הילדים ב"כסף", וקנו במזנון ממתקים, פרסים ושתייה. זו היתה התנסות מעניינת וחשובה.

שמחנו לארח את ילדי הגיל הרך שהגיעו בהרכבים מלאים ושמחנו להיות איתם ולשתף בחגיגה. תודה לעדה, לגננות והצוותים על ההיענות וההשתתפות. תודה כמובן לצוות גבע וחץ על ההשקעה הרבה,

לנעורים שעובדים איתנו: נעה כהנא, אוהד קורנפלד, גלי אליעז, נעה פישמן, רות דלאל. לנעורים שבאו בהתנדבות: עומר קורן, רועי אליעז, שוהם ארקליס, גיא חסון, שירה סולומונוב, תמר רפפורט, תמר צין, גיא אהרון, בר כורש. לילדי שכבת ו' שהגיעו להפעיל את התחנות: יואב צוברי, נדב קוחל, ליאור דורון, גבע מלכה, אופיר גרניט, יעל פרן, עדי חומסקי, תמר סעידי, נעה אבודרם, אלה פז, עידו לוק, יואב קורן, יובל עוז, דורון פרי, אלה זייצוב, צוף ליפשיץ, מאי שקד, ניר ליאון, עומר שטיינברג, אלה כורש, אלה אלמן, אביב וינברג, עדן ברידא.

תמונות ממסיבת פורים

צילם: אמנון זלינגר

לשון הרע

"ולשון הרע כנגד כולם."

מה עוד לא נאמר על חומרת לשון-הרע, מה ניתן לומר עוד?

בתלמוד ומדרשים צוטטו פסוקים ממזמור זה (יב) על מנת להראות את חומרת חטא לשון הרע, ומעט עוד ניתן להוסיף על חומרת הדברים שבפרק זה: "שוד עניים, אנקת אביונים" - תוצאות לשון הרע.

לכאורה הרכלן רק מדבר, לא עושה מעשה. אבל דיבורים אלו הם הרקב שבחברה, הם המכינים את התשתית לרוע, כי לשון הרע הופכת את הזולת שעליו מדברים לחפץ, לאובייקט שניתן לדבר אודותיו במקום אליו, וכאשר הכלל האתי של קאנט מופר, כאשר האדם נעשה לאובייקט עבורנו ועבור השיחה שלנו - הכל מותר.

איך אמר אייגו ?

הגונב את כיסי גונב לא-כלום...

אבל הגונב ממני את שמי הטוב

עושק דבר שלא מעשיר אותו

ועושה אותי לעני מאד

(אותלו מאת ויליאם שייקספיר)

הרב יהושע אנגלמן הוא מורה, מוזיקאי ופסיכותרפיסט